

TRŮN

LÁSKA JE NEJNEBEZPEČNĚJŠÍM DOBRODRUŽSTVÍM

TAJEMSTVÍ



KERRI MANISCALCO

AUTORKA BESTSELLERU
TRŮN PADLÝCH



TRŮN • TAJEMSTVÍ

Throne of the Secrets
Copyright © 2024 by Kerri Maniscalco
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Valentová, 2025
Cover © Gregg Kulick, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6755-7 (pdf)

TRŮN TAJEMSTVÍ



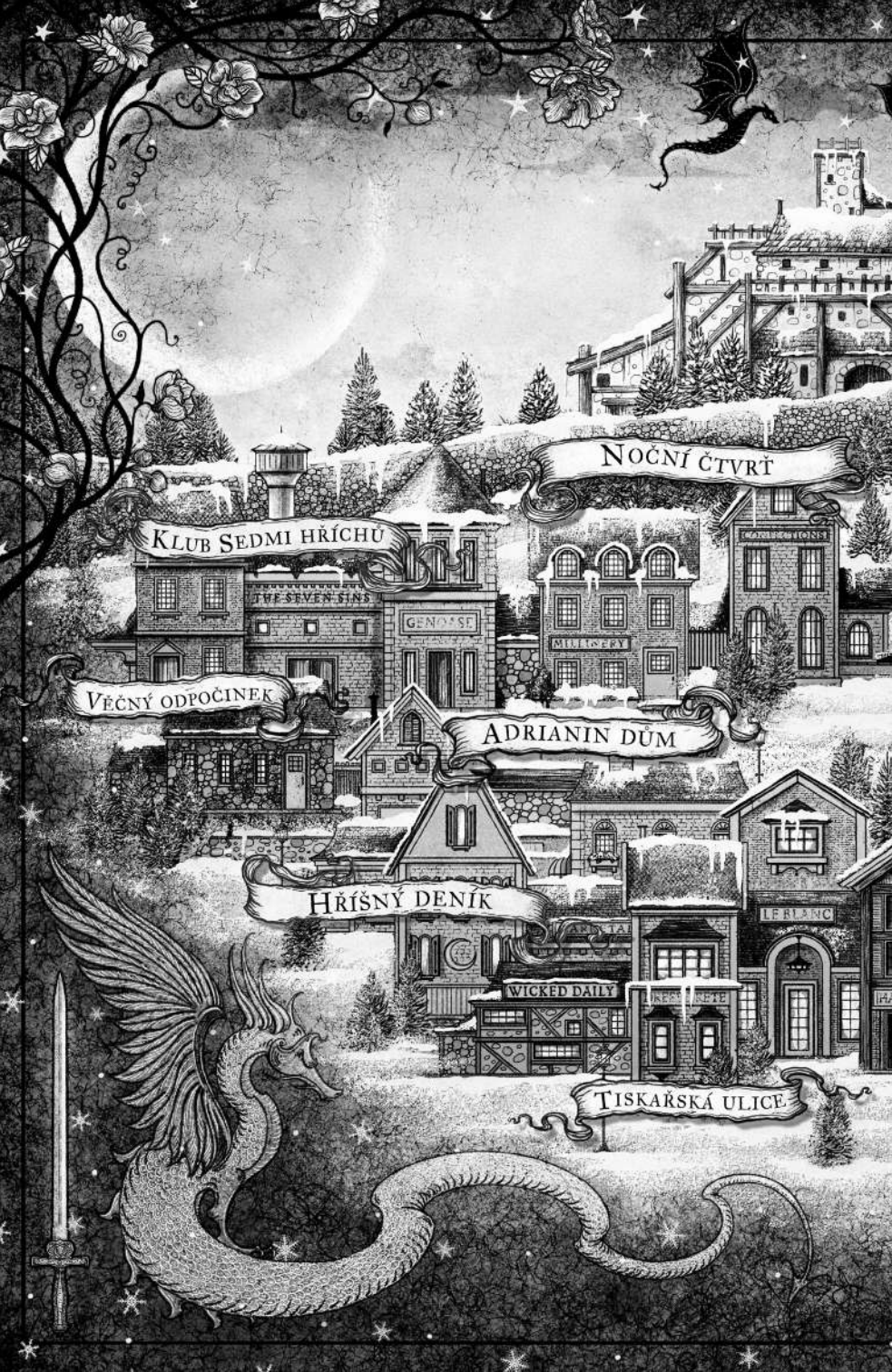
KERRI
MANISCALCO

Druhý díl ze série *Princové hříchů*

přeložila Martina Valentová



*Pro mého miláčka Bellu, jsi maminčina holčička. Napořád.
A pro mého kamaráda Gage, kterého nepochybně uchvátilo
magické zurčení potoka na onom světě.
Stýská se mi po vás víc, než dokážu slovy vyjádřit.*



NOČNÍ ČTVRT

KLUB SEDMI HRÍCHU

THE SEVEN SINS

GENOISE

MILITARY

CATHERINE

LOIN

VĚČNÝ ODPOČINEK

ADRIANIN DŮM

HRÍŠNÝ DENÍK

WICKED DAILY

LEFLANC

TISKARSKÁ ULICE



NELÍTOSTNÁ TVRZ

SÍDLO GOLOSO

KORÍNKY A LEKTVARY

KRČMA U VOLA A HAVRANA

MEAT FASHERIE

OX & RAVEN

Kdyby Popelce připadal její princ zpočátku spíš hříšný
než okouzlující a chtěla by ho zničit a odhalit jeho nejtemnější
tajemství, tohle by byla jejich zvrácená pohádka...

Neřestní džentlmeni jsou obzvlášť příjemní,
jelikož jsou jejich nestoudné příběhy pekelně pikantní.

Balady hříšných, svazek druhý

V podsvětní říši známé jako Sedm kruhů vládne sedm nesmrtelných princů pomocí hříchu a zhýralosti svým hanebným dvorům.

Každý kruh závisí na obyvatelích a dalších mytických tvorech, kteří se oddávají vybranému hříchu, a tím dodávají moc princům hněvu, závisti, chamtivosti, chtíče, lenosti, pýchy či nenasytnosti.

Nejdůležitější měnou princů je moc. Dalekosáhlá kletba, která byla nedávno zlomena, je oslabila a vystavila útokům jiných zlých bytostí, jež obývají podsvětí – čarodějek, víl, měňavců, bohyň a pletichářských upírů z jihu. Teď se každý hříšný rod potají snaží znovu nabrat plné síly a zachránit svůj dvůr před přetrvávajícími následky kletby.

Tento příběh se odehrává v bouřlivém nejsevernějším kruhu a sleduje prince Golosa, jehož hříchem není jen cpaní se nejlepším jídlem a popíjení, ale i vyhledávání dobrodružství a vzrušení. Jako lovení ledových draků, kteří bloumají nemilosrdnou krajinou, nebo možná jeho zatím největší boj – nezamilovat se do někoho, koho nenávidí...

Jak prohlašují smrtelní básníci a dramatici, v lásce a ve válce je vše dovoleno.

Ať se staří bohové smilují nad princem Golosem.

Blíží se nelítostná bouře jménem Adriana. A brousí si na něj zuby.

KAPITOLA PRVNÍ

PRINC GOLOSO

Po zasněžených horách se hnal silný poryv větru a skučel v průsmyku, zvuk skoro tak mrazivý jako samotný zimní vzduch.

Tak daleko na sever od Sedmi kruhů, za hranicemi jakéhokoli královského hříšného rodu, kde se na kraji lesa plíží příšery a nižší démoni, dokonce i živly podléhaly strachu.

Nad korunami stromů zazněl jiný, tišší zvuk. Na něj jsme čekali.

Zastavil jsem se, zvedl ruku a dal lovcům signál, aby zůstali stát.

Ve větru zapleskala kůže, ten povědomý zvuk, který jen trochu tlumila vnější vrstva andělských bílých křídel.

Jak to tak ale v podsvětí většinou bývá, překvapivé peří bylo jen krásným klamem skrývajícím nekalý záměr. Opeřená křídla a duhově zbarvené šupiny skrývaly pekelné bestie, které teď pomalu letěly vánicí a kroužily nad námi, nad svou kořistí.

Sevřel jsem rodovou dýku a s bušícím srdcem zamžoural skrz koruny stromů. Mrkáním jsem si u toho z řas setřásal led a čekal jsem na první záblesk ztělesněné smrti.

Nesmrtelnost mě udrží naživu, ať se stane cokoliv, jenže ne všichni lovci v naší skupině mají takové štěstí. Stejně jako já bojují pro to vzrušení, jenže pro mě je to zároveň jeden z největších zdrojů moci. Lov pohání můj hřích víc než cokoliv jiného. Jelikož

se můj kruh oddává nestřídmosti, za hranicemi podsvětí se většinou domnívají, že příliš holdujeme jídlu a alkoholu. To sice spolu s šukáním a bojováním děláme také, ale většina hříšníků je jako já a libuje si v dobrodružství a nebezpečí.

Ten strach, ta možnost neúspěchu spojená s divokou touhou vychutnat si dobrodružství za každou cenu, hnala lovce vpřed úzkým, nemilosrdným průsmykem se mnou, zraky upřené na zamračené nebe a těla napjatá a připravená k boji.

Ohlédl jsem se přes rameno na řadu elitních bojovníků, kteří se už odvážili i do Nelítostné tvrze, opevněné základny, kterou jsem před stoletím postavil, abych mohl dohlížet na nezkrotné severní kraje hned za hranicemi území rodu Goloso.

Všichni kromě jednoho měli na kožené zbroji v honbě za draky a slávou vyšitý královský erb.

Pokynul jsem jim, aby mlčeli a zůstali ve střehu. Už to nebude dlouho trvat.

Bylo to jako hra na kočku a myš. Stopovali jsme draky už celé hodiny, obě strany dychtivě zaútočit. Draci věděli, že jsme blízko, ale díky houfu jehličnanů, které lemovaly průsmyk, na nás neměli jasný výhled.

Někteří lovci se zakousli do kožených řemenů, aby ztlumili drkotání zubů. Bez ohledu na to, jak jsou stateční, tady další hodinu už nevydrží.

Musíme jít dál.

Prohlédl jsem si řadu lovců a na jejím konci spatřil toho, koho jsem hledal. Ve střípku slunečního světla, které si razilo cestu bouří, mu zazářily zlatavé oči.

Bratr Ira, válečný generál, byl jediný, koho blížící se zvuk uchvátil stejně jako mě. Zrodil se pro boj, tak jako jsem byl já zrozený pro nebezpečí. Kombinace, která přinášela špatná rozhodnutí, ale skvělé příběhy.

Tady, kde žily jen nestvůry, byli draci nejhoršími predátory.

Což znamenalo, že pro nás pekelné prince byli těmi nejlepšími protivníky.

Dnešní lov sliboval, že se zapíše do historie. Vzduch byl natolik prosycený násilím, že jsem na jazyku cítil chuť blížící se bitvy. Samým očekáváním se mi sbíhaly sliny.

Tuhle konkrétní smečku ledových draků jsme nemilosrdně stopovali celé hodiny na sever, daleko za hranice pohostinné země. Oblast obývalo sedm známých dračích smeček. Tahle si nárokovala území, které bylo nejbliž mému hříšnému rodu.

Terén tady byl mírnější než daleko na severu, ale pořád nelítostný.

Několik členů lovecké výpravy se už muselo vrátit, protože drsná zimní příroda pro ně byla příliš neúprosná. Zůstali jen ti nejurputnější – nebo možná nejbáznivější.

Jeden z nováčků královského loveckého spolku Jackson Rose zakopl o zledovatělý kořen a s klením se rozplácl na sněhu. Felix, který už byl zkušený veterán, na mě vrhl omluvný pohled a s reptáním mladého lovce zvedl.

Zamrazilo mě náhlým uvědoměním.

Ta jedna známka vyčerpání byla jiskrou, která stačí k vyvolání násilí. Jestli draci doteď nevěděli, kde se nacházíme, právě jsme přišli o moment překvapení.

„Do střehu!“ zakřičel jsem a s dýkou namířenou k obloze jsem sešel z cesty a zastavil se pod nejbližším jehličnanem, abych se vyhnul vzdušnému útoku.

Mlčky jsem počítal a cítil, jak mi zběsile buší srdce.

Zvuk pleskajících křídel ztichl.

„Připravte se!“

Zničehonic se na nás z nebe jako padající komety vyřítily ohromné bestie.

Draci nás zaskočili svým počtem. Jeden za druhým střemhlav letěli k zemi a majestátní křídla měli přitažená k velkým, šupinatým tělům, kolem nichž jim skučel vítr.

Z toho zvuku mi naskakovala husí kůže.

Ten největší se přiřítíl na zem přímo přede mě a zavrčel. Svým dopadem vyhloubil kráter, odhodil několik stop sněhu a zmrzlé

země a jen těsně mě minul. Jeho duhové šupiny zářily jako diamanty a čelisti měl plné chňapajících zubů, smrtících jako dýky.

Na hrudi se mu leskla zubatá jizva.

Vycenil jsem zuby v divokém úsměvu. Byl to Silvanus, drak, se kterým jsem zápasil už bezmála století a jehož jsem od mládeže vychoval.

Jenže to pouto na bojišti moc neznamenalo.

Naše šarvátky byly dokonale vyrovnané, ani jeden z nás to tomu druhému nehodlal ulehčit.

Silvanus měl povahu nevrle domácí kočky, čímž se podobal mému bratru Pigrovi. Bojoval jen tehdy, když na to měl náladu, jinak ho to nezajímalo.

Zalétl jsem pohledem k lovcům. Skoro všichni zápasili s vlastním drakem a krutě se usmívali, zatímco se střídali v útoku na protivníky.

Znovu jsem se zaměřil na svůj boj, nechal jsem se ovládnout vzrušením a všechno ostatní vytěsnil.

„Připravený si to rozdat, kamaráde?“ provokoval jsem ho a čekal na vhodnou příležitost zaútočit.

Vyhraje ten, kdo první prolíje krev. Doma ve vyhřátém sídle na mě čekaly dva obrovské sudy kořeněného piva a já dneska hodlal oslavit svoje vítězství – daleko od té příšerné zimy, která mi teď ledovou pěstí svírala koule.

Silvanus mi na levou nohu vychrlil bílý plamen a přinutil mě uskočit. Ten parchant mi málem zničil oblíbené lovecké boty.

Ukázal jsem si dýkou na nohy. „Měj trochu úcty ke kvalitní kůži, ty šupinatý zmetku.“

V ubývajícím světle se blýskly špičaté zuby – dračí verze úsměvu.

Tiše jsem se zasmál, když vrhl další příval ledového ohně a tentokrát mířil na druhou nohu. Nabídl jsem mu, že si to s ním rozdám, a ten zmrď mě vzal za slovo.

„To se ti povedlo.“

Můj úsměv se vytratil. Zmocňovala se mě touha lovit a zvítězit.

Přimhouřil jsem oči a plížil se kupředu, v hlavě už se mi rodil plán. Budu předstírat útok vlevo, ale potom ho překvapím úderem vpravo a škrábnu ho pod čumákem. Drak byl mohutný a hbitost nepatřila mezi jeho silné stránky, což byla výhoda, kterou jsem hodlal využívat, dokud nezvítězím.

Místo toho, aby se na mě Silvanus vrhl, se ani nehnul a z hrudi se mu ozvalo hluboké varovné zavrčení. Nespouštěl pohled z místa nad svým ramenem. Vzhledem k tomu, že měřím skoro dva metry, se určitě nedíval na jednoho z lovců.

Drak mě upozorňoval na něco jiného.

Otočil jsem se a jen těsně se vyhnul ráně od dalšího draka, která by mi setnula hlavu, kdybych byl smrtelný.

Všechna lehkovážnost se rázem vytratila. V našich hrátkách platil zákaz smrtelné rány, bez ohledu na to, že já jsem zemřít nemohl. Bylo tu totiž několik lovců, kteří být zabiti mohli.

„Musím vám připomínat naši dohodu?“ Zuřil jsem a nespouštěl oba draky z očí.

Silvanus mě sice napoprvé varoval, ale nemohl jsem mu důvěřovat, že by to udělal znovu. Draci se stejně jako vlci řídí svou smečkou. Poslouchají alfu.

Silvanus sklonil hlavu na znamení, že dohodu bere na vědomí.

Druhý drak jenom zavrčel.

Za dávných časů ledoví draci volně bloumali po Sedmi kruzích a lovili demony a ostatní bytosti, jaké si zamlouli.

V jednom z nejtemnějších období v našich dějinách naplánovalo sedm alfa samců koordinovaný útok a zmasakrovali celou říši a zaseli do lidí strach.

Ledoví draci na rozdíl od většiny tvorů nelovili jen kvůli potravě. Zabíjení jim dělalo radost. V každém hříšném rodě pustili ze řetězu všechny svoje nejtemnější touhy, čímž došlo k obrovským ztrátám na životech.

Proto jsem před víc než sto lety vyjednal první mírovou dohodu mezi draky a svými bratry. S pomocí toho správného kouzla

jsme s draky dokázali jasně komunikovat a všichni jsme se dohodli na podmínkách.

Pokud je sám nepozvu do svého kruhu na konkrétní událost, dohoda je izolovala na dalekém severu, v nemilosrdném, téměř nedotčeném kraji rozkládajícím se hned za mým územím.

Draci si svoje teritorium rozdělili na sedm oblastí a každou z nich ovládala jiná alfa. Totožnost alfa samců před námi ale tajili. Ačkoliv nám nechtěli svěřit tajemství smečky, já jsem byl pevně přesvědčený, že Silvanus vede tu, se kterou přicházíme do styku nejvíc.

Když draci mluvili o vůdci, zkrátka zmínili „alfu“.

Dohodli jsme se, že pokud si nebudou navzájem vážně ubližovat nebo škodit, nebudeme se jim do ničeho plést.

Také jsem souhlasil, že výměnou za přijetí dohody s nimi budeme já a mí lovci každý měsíc pro potěšení bojovat a udržovat tak jejich mysl ve střehu. Mí bratři mohli můj hříšný rod kdykoliv požádat o to, aby se k nám připojili.

Nikdo z nás neměl dovoleno zabíjet.

Nově přichozí drak – Aloysius, soudě podle trochu tmavšího stříbřitě modrého zbarvení ocasu – výhruzně přistoupil blíž a duhové oči mu zaplály.

Zaťal drápy do země a rozvířil sněh.

Oči se mu téměř divoce leskly.

Zaposlouchal jsem se do okolního prostředí a vnímal povědomé zvuky boje. Rychle jsem se rozhlédl. Ostatní draci se chovali normálně, jen možná trochu krutěji. Lovci byli z přívalu adrenalinu celí zrudlí a oči jim s každou ránou zajiskřily.

Přesto mě nepříjemně zamrazilo.

„Zastavte!“ zvolal jsem a v hlase mi zazníval magický rozkaz pekelného prince.

Bratr přestal bojovat a střelil po mně nevěřicným pohledem, dýku jen pár centimetrů od hrdla svého terče. Vyhrál by. Místo toho jsem ho přinutil se vzdát.

A démon války odchází z boje jen velmi nerad.

Vypadalo to, že Ira chce něco namítnout, ale nakonec jen pevně semkl rty. Zcela zjevně s mým úsudkem nesouhlasil, jenže on o tom nerozhodoval. Tady vládnou lovci já.

A intuice mi napovídala, abychom ustoupili.

Naučil jsem se, že si s tímhle vnitřním varovným hlasem nemám nikdy zahrávat. Že by se mnou kvůli mé aroganci tvrdě vyjebal a rozhodně bych si to neužil.

Potom co jsme celý den stopovali draky sněhovou bouří, jsem byl stejně jako všichni ostatní zklamaný, že naše hra skončila tak brzy. Jenže teď nás odsud musím dostat dřív, než se něco příšerně zvrtně.

„Lovci, draci.“ Kývl jsem hlavou na obě strany a potom jsem si rukou v pěst dvakrát poklepal na hrud' na znamení úcty a také jako signál, že lov opravdu skončil. „Bojovali jste dobře.“

Upřeně jsem se na Silvana zahleděl, abych ho ujistil, že ho brzy povolám k projednání toho, co se tady málem stalo. Část naší dohody zajišťovala, že moje královské předvolání musí poslechnout.

Drakovy přimhouřené zornice se rázem rozšířily a on téměř nepostřehnutelně zavrtěl hadí hlavou, než nakonec naznačil, že chápe.

Neměl jsem čas zamyslet se nad Silvanovou podivnou reakcí, protože ticho náhle prořízlo zdivočelé zavřísknutí, ze kterého mi ztuhla krev v žilách.

Otočil jsem se právě v okamžiku, kdy na lru zaútočil ledový drak a s čelistmi dokořán se mu zakousl do hrdla.

Bratr byl brutálně rychlý, jenže dokonce ani jeho ruce nezasáhly včas. Drak do něj zaťal zuby a přemohla ho taková krvelačnost, až se mu z toho obrátily oči v sloup.

Zatřepal s bratrem, kterému z desítek bodných ran stříkal ichor, a potom mu zuřivým pohybem vyrval hrdlo.

Na dlouhou a hrozivě napjatou chvíli zavládlo ticho, zatímco Ira pomalu padl na kolena a z rány se mu proudem valila krev. Lovci zkameněli hrůzou a zírali na místo, kde by měl mít krk.

Stalo se to vmžiku. Nebyl čas nijak zareagovat, dokonce ani s mou nadpřirozenou silou a rychlostí.

Prudce jsem se nadechl a cítil, jak můj vnitřní démon lomcuje mřížemi klece. Bratr rozhodně nebyl žádné párátko, to krvácení se nedalo nijak zastavit. Útok dalece překročil hranice pouhého prolítí krve, jak stanovovala pravidla. A nezůstane to bez trestu.

Jenže nejdřív jsem potřeboval zajistit, že mí démoni přežijí následující okamžiky.

Lovci dál stáli bez hnutí a vzduchem se nesl pronikavý pach moči. Tohle nahnalo hrůzu i jedném z nejodvážnějších členů mého kruhu. Věděli, že mají pramalou šanci na přežití, když drak dokázal tak brutálně skolit prince.

Až doteď se draci během našich bojů drželi zpátky. Lovci nikdy nečelili plné síle těchhle tvorů a teď si všichni rázem uvědomili, že už o žádnou hru nejde.

Bratr po mně střelil rozzuřeným pohledem, kterým mi sdělil všechno, co jsem potřeboval vědět, zatímco mu v očích pomalu vyhasínalo světlo.

Kývl jsem na něj a naznačil mu, že chápu. Byl jsem připravený. Sevřel jsem dýku a vyčkával.

Jakmile bratr padl k zemi, vypukl chaos.

Draci se proti nám hromadně obrátili, jako kdyby se prolomila nějaká neviditelná hranice.

A zaútočili.

KAPITOLA DRUHÁ

ADRIANA

„Opravdu byste se měla víc usmívat, moje drahá Adriano.“

Vzhledem k tomu, že Jackson ta slova opile zamumlal a kroky měl skoro stejně nemotorné jako ruku, kterou mi sklouzával po boku, celkem na mě udělalo dojem, že si vůbec vzpomněl na moje jméno.

Jako nováček v Golosově elitní stopovací jednotce známé jako královský lovecký spolek patřil Jackson dnes večer mezi moje pracovní povinnosti, takže jsem se musela tvářit mile, abych odhalila tajemství jeho poslední mise.

Proslýchalo se, že vznikají nepokoje mezi ledovými draky na severu.

Kdyby to byla pravda, šlo by o událost století. Napsat o tom článek jako první by mohlo přitáhnout velký zájem veřejnosti a úplně změnit životní situaci mé rodiny.

Ne kvůli tomu, že draci jsou v našem kruhu jak obávaní, tak i uctívaní, ale protože by to ohrozilo veřejnou bezpečnost.

Nemohla jsem se na to vykašlat a doufat, že to dobře dopadne. Žila tady moje rodina, mí přátelé. A vůbec všichni obyvatelé, kteří si zaslouží dozvědět se pravdu, než se přihodí něco strašného.

Jestli draci přestali dodržovat mírovou dohodu, musí k tomu mít nějaký důvod.

A já jsem měla v plánu zjistit, co za tím vězí.

Tančili jsme s Jacksonem sálem, zatímco on rukou sklouzával pořád níž a s každým chybným krokem a škobrtnutím se viditelně projevovala jeho opilost.

Přitahovali jsme nežádoucí pozornost.

A nejen protože jsme tančili valčík během menuetu.

Narazili jsme do několika pánů a dam a vysloužili si tím zlostné pohledy a šeptané nadávky. Když jsme strčili do ovdovělé vévodkyně Oleanderové, bála jsem se, že nás z večírku vyhodí. Sledovala nás mrazivým pohledem, zatímco jsme se dál otáčeli na parketu.

Ušklíbala jsem se, když se naklonila ke své přítelkyni lady Violet Gunnerové, hostitelce plesu, a nepochybně se dožadovala spravedlnosti za pošlapané prsty.

Rozbolely mě čelisti z toho, jak pevně jsem je svírala, zatímco se ve mně prala představa, že bych Jacksona nechtěně strčila do čokoládové fontány, s touhou přitáhnout ho k sobě blíž.

Dnes večer jsem udělala dvě chyby.

Tu první, když jsem poslechla slečnu Ryleigh Hughesovou. Moje nejlepší kamarádka a kolegyně mi poradila, abych využila hříchu našeho kruhu a pobídla ho k holdování alkoholu.

Řídila se heslem „Kdo zábrany ztratí, krásně tratí“.

Já kvůli tomu teď skončila s opilým lovcem, který dělá divadlo, rozbolela mě hlava a k odhalení jeho tajemství dřív, než budu muset odevzdat další článek, jsem se ani nepřiblížila.

Nemohla jsem si dovolit propásnout termín. Jestli brzy o těch ledových dracích nezjistím nějaké informace, budu muset přikrášlit další drb týkající se mé nemesis. Jenže kdybych o dracích informovala jako první, ta zpráva by vystřelila mou kariéru i plat víc než další skandální článek, takže jsem zatím ještě nehodlala uznat porážku.

Druhou chybu jsem udělala, když jsem se z Jacksona snažila vyloudit informace svým ženským šarmem. Často jsem měla problémy držet jazyk za zuby, a jak se blížila uzávěrka, rychle mi docházela trpělivost.

Dokonce i za těch nejlepších okolností jsem měla s flirtováním problémy.

A toto rozhodně nebyly ty nejlepší okolnosti.

Zničehonic jsem si vzpomněla na porcelánovou panenku z dětství.

Moje mladší sestra Eden ji hrozně chtěla. Uchvátily ji její zářivě růžové šatičky, které se třpytily v nezvykle slunečném odpoledni.

Jsem o deset let starší a už tehdy jsem si zoufale uvědomovala naši životní situaci, takže jsem si panenku nedůvěřivě prohlížela. Tupý výraz, který měla v obličeji, ve mně probouzel podezření, copak asi skrývá.

Možná jsem měla zvážit možnost, že tím výrobce hraček chtěl říct něco hlubšího a panenka jednoduše symbolizovala klec, do které společnost zavírala mladé ženy.

Bud' milá, příjemná a krásná, i když to z tebe vysává život.

Nevlastní matka navzdory mým zdrženlivým varováním vzala peníze našetřené na jídlo a panenku koupila. Ten týden jsme kvůli tomu hladověly.

Eden každou noc plakala a na panenku úplně zapomněla, když si uvědomila, že ze jmění, které otec před smrtí naspořil, už nic nezbylo. Celé ho za jednu zbytečnou libůstku za druhou utratila macecha. Ne že by panenka pro dítě byla marnivost. Nikdy jsem sestře nevyčítala, když chtěla hračku. Už tenkrát bych jí snesla modré z nebe.

Moje nevlastní matka Sophie Everhartová jako jediná nepřijala náš osud – jako kdyby odmítnutí si přiznat, jak se naše životní situace změnila, tomu mohlo zabránit.

Dokonce i potom, co jsme musely náš městský dům nechat výběřím dluhů a přestěhovat se do polorozpadlé budovy, kterou teď nazýváme domovem, Sophie Everhartová si stejně našla způsoby, jak utrácet peníze, které jsme neměly. Ovládala ji nenasytnost a její potřeba přehnaně si dopřávat se vymykala zdravému rozumu.

Tenkrát jsem se zapřísáhla, že se o nás postarám a nikdy nepodlehnu stejnému hříchu. Nestřídmost se ale nevyznačuje jen libováním si v materiálních věcech.

Hříšníci jako já si často vychutnávají dobrodružství. A neznám větší vzrušení než rozluštit záhadu a informovat o ní jako první.

Proto jsem snášela nejen tanec s Jacksonem, ale i jeho ruce šmátralky.

Nějakým způsobem se mi podařilo vyloudit na rtech stejný tupý úsměv, jaký měla ta panenka, a byla jsem odhodlaná ho pobídnout, aby se rozpovídal o dracích.

Křivě se na mě usmál a zrak se mu zatoulal dolů, stejně jako ty prokleté ruce.

Sice jsem obvykle upřednostňovala, aby se mnou romantičtí partneři jednali přímo, než aby mě nudili neupřímným vyznáním lásky, ale aspoň nějakou snahu o konverzaci jsem přece jen vyžadovala.

Pokud se někdo nepokusí svést můj mozek, nedostane se do mé ložnice. Ne že bych si do ní během posledních dvou sezón nějakého milence pozvala – k mému nevýslovnému zklamání.

„Elitní lovci jako já preferují ženu, které se culí. Uculíte se?“

Kdyby raději ovládal gramatiku. „Ne, můj pane. Troufám si říct, že to nemohu.“

„Škoda. Jste docela pěkná, když se zrovna nemračíte. Ty leďově modré vlasy...“

Odtáhla jsem se v souladu s crescendem smyčcového kvarteta a těsně se vyhnula dalšímu nechtěnému doteku. Jeho prsty místo mých rozpuštěných vlasů pročíslý jenom vzduch.

Pohled mu lačně zahořel.

Nováček, nebo ne, byl jako většina členů královské speciální jednotky – vychutnával si vzrušení z lovu.

„Vyprávěl jste mi o severu, můj pane. O dracích, kteří se potulují hned za územím rodu Goloso. Slyšela jsem, že došlo k útoku?“

„Hm, to jsem říkal? Nevzpomínám si.“

Nepoznala jsem, jestli se kradmo vyhýbá otázce, nebo ho tak pohltilo svádění, že se nijak zvlášť nesnažil naslouchat ničemu, co jsem řekla.

„Co přesně bylo vaším úkolem?“ zeptala jsem se a doufala, že jeho nedostatek zkušeností se spolkem pomůže mému pátrání. „Neumím si ani představit, jaké to je pobývat tam nahoře tak dlouho. Slyšela jsem, že je to docela osamělé.“

„Ach ano, Nelítostná tvrz, konec civilizovaného kontinentu a Sedmi kruhů. Proslulá jako hrůzná základna, protože je odtud hrozně daleko. Ale jen dokud se do kasáren nepropíží ty nejsladší hříšnice. Potom nikoho ani nenapadne chovat se civilizovaně.“

V duchu jsem zařvala. „Cestovala s vámi v lovecké výpravě i Jeho Výsost? Hlášení naznačují, že se incident týkal ještě dalšího hříšného prince.“

Určitě dokážu zavést hovor zpátky na bezpečnější půdu.

„Každý chce vždycky klevetit o princích. Ale můžeme se bavit o zajímavějších věcech. Říkal jsem vám, jak se během těch mrazivých pohraničních nocí zahříváme?“

Pohledem se zatoulal k mému živůtku – a tam také zůstal. Očividně se domníval, že mu moje ňadra jako kouzlem odpovědí, když na ně bude dostatečně dlouho zírat.

„Tím, že rozpáráte svoje nepřátele a spíte v jejich horkých vnitřnostech?“ zeptala jsem se sladce a zamrkala na něj.

Jeho pohled vystřelil vzhůru a žár v tmavých očích rázem vyhasl. „Promiňte?“

„Takže žádné horké vnitřnosti.“ Dramaticky jsem si povzdychla. „Zamlouvala se mi představa brutálního barbarství. Chtíče a násilí. Oddat se takové hříšné kombinaci, co říkáte?“

Pomaloučku jsem zamrkala. Zčásti se o mě zjevně pořád ještě zajímal, i kdyby jen pro ty divoké, nespoutané hrátky v ložnici, ale zároveň se měl na pozoru.

Asi jsem vypadala jako ten typ ženy, která by ho mohla stejně snadno vykuchat, jako mu dopřát intenzivní orgasmus. Zdálo se, že zvažuje rizika.

Naštěstí zrovna dohrála hudba a tím skončil i náš společný čas. Moje mise ztroskotala, ale aspoň už Jackson nebude muset bojovat s tím, který mozek má poslechnout.

Zdvořile jsem se uklonila a potom zamířila na opačnou stranu tanečního sálu. Nepřekvapilo mě, že se za mnou Jackson nevydal. Místo toho obrátil pozornost ke krásně učesané šlechtici.

Ryleigh se opírala o zeď, a když jsem se k ní v přitnutí připojila, v jejích jantarových očích jí pobaveně zajiskřilo. Obě jsme prosté občanky a na tyhle události nás zvou jen proto, že o nich píšeme. Ze všech sil se ale snažíme zapadnout, takže většina šlechticů na naše postavení zapomíná.

„Jackson vypadá napůl zamilovaně a napůl vyděšeně. Opravdu se musí zdokonalit ve flirtování, slečno Saint Lucentová,“ popichovala mě Ryleigh. „Cvik ti prospěje.“

„Buď je moc opilý, než aby se soustředil na moje otázky, nebo se nerozpovídá, dokud se s ním nevyspím.“ Jackson se svou novou partnerkou pošlapal další nic netušící pár. Takže je úplně namol. „A proč za všechno vždycky může moje flirtování?“

Ryleigh se na mě dlouze, upřeně zahleděla. „Dostala jsi z něj něco užitečného?“

Vzala jsem si z podnosu sklenici démonrůvkového vína a půlku ho vypila. Třpytivé démonrůvky zachytily světlo a vypadaly v něm jako miniaturní hvězdičky.

„Nic, co by mi pomohlo zničit Axtona nebo dokázat, že jsou ledoví draci hrozbou.“

„Takže dneska je to Axton?“ řekla Ryleigh škádlivě. „Prince Golosa by potěšilo, že konečně používáš jeho vybrané jméno.“

Zpropadený Gabriel Axton, hříšný princ.

Bylo to jeho preferované jméno, ale ne to opravdové, jinak by ho čarodějka, pro kterou jsem si ušklublila peníze, už dávno úspěšně proklela. „Gabriel“ byl v celé říši známý jako princ Goloso, jeden ze sedmi hříšných princů podsvětí.

Vím, že smrtelníci mají mýty a legendy o všech bozích a bohyních vládnoucích zemím, kterým se přezdívá podsvětí.

Prozradily mi to zdroje, které získaly povolení vstoupit do našeho království. Jenže ani ty se nedostaly dál než na Pohyblivé ostrovy.

Ve skutečnosti se podsvětí dělí na sedm kruhů a každému vládne jiný hříšný princ. U jižního okraje říše se rozpíná ještě osmý kruh, ten je ale zapovězený a obyvatelé podsvětí ho obvykle ignorují.

Na velkém ostrově na západě se potom rozléhá vílí říše a poblíž jižního cípu podsvětí se nachází Ostrov zloby, domov upírů. Rod Goloso, na jehož území žiju, obývá nejsevernější teritorium, s nímž hraničí už jen divoká země obývaná draky, nižšími démony a dalšími tvory příliš temnými, zvrácenými nebo samotářskými, než aby si vybrali některý hříšný rod.

Démoničtí princové sedmi kruhů potřebovali, aby hříšníci rozdmýchávali vybraný hřích, posílili tím jejich moc a zajistili, že zůstanou dost silní na to, aby nás ochránili před hrozbami zvenčí. Proto se obyvatelé rozrážovali do rodů, se kterými nejlépe souzněli.

Na rozdíl ale od většiny v říši, které Axton naprosto okouzlit, já prince nesnáším.

Neexistuje žádné pravidlo, které by mi prikazovalo, že bych jen kvůli tomu, že souzním s jeho hříchem, musela mít ráda i prince osobně. Což znamená, že aspoň jeden ze starých významných bohů je vskutku malicherný.

Není mnoho dalších kruhů, které věří ve staré bohy, již převážně vládou ročním obdobím, ale na severu je někteří pořád ještě uctívají. Musím zjistit, koho ke zničení prince podplatit.

Odmítala jsem mu v soukromí říkat princ Goloso a „Gabriel“ znělo pro toho prostopášníka moc královsky. On sice upřednostňoval jméno Axton, jenže na tom nesešlo, protože mi to připomínalo zbraň.

Princ byl na veřejnosti až příliš okouzlující, než aby se mu dalo věřit, a všichni by si ho tak měli spojit se sekerou. Rozhodně v průběhu let už rozsekal dost srdcí.

„Už skoro celý týden se nezúčastnil žádného večírku, což dokonale sedí na údajný útok draků. První, ke kterému došlo za víc než století,“ řekla jsem. „Copak by si nechal ujít příležitost, jak nasytit svůj hřích?“

„Prosím tě, Adriano, neříkej mi, že sis zaznamenala do kalendáře všechny události, které prošvihl.“

Na to jsem se neuráčila odpovédět. Hudba dohrála, tanečníci si vyměnili partnery a začala hrát další píseň. Mlčky jsme je sledovali kvůli jakémukoliv náznaku skandálu, odmítnutí nebo urážky.

Muži roztáčeli svoje společnice po vyleštěném mramoru, sukně šlechticů se rozvíjely jako pestrobarevné květy. Rychle jsem si poznamenala, kdo s kým tančil, kdo se vytratil na balkón a kdo se vrátil ze zahrad rozčuchaný.

Ovdovělá vévodkyně Oleanderová mě pořád probodávala pohledem. Očividně ke mně pořád chovala zášť za to, jak jsem jí nechtěně dupla na prsty. Měla tmavě švestkové vlasy, které hezky ladily s jejím odstínem pleti, ale nijak nezjemňovaly její zatrpklou povahu.

Na vdovu byla mladá, jen o něco starší než já a Ryleigh. Všichni věděli, že se za vévodu Oleandera provdala kvůli jeho titulu, ne z lásky. Byl to sice deprimující, ale častý zvyk mezi šlechtou jak v našem světě, tak i v říši smrtelníků.

Potom přesunula pozornost na Ryleigh a zatvářila se ještě zlostněji. Před pár lety se proslýchalo o skandálu, který se týkal mé kamarádky a někdejšího vévody.

Šlo přesně o takovou novinku, jaká by se objevila na stránkách každého bulvárního plátku, kdyby chvíli poté nedošlo k mnohem skandálnější události.

Rychle jsem uhnula pohledem.

Zahlédla jsem Andersona Anderse, novináře z konkurenčních novin se směšně nadutým pseudonymem. Číhal na opačné straně sálu a sledoval všechny jestřábím zrakem. Žil v přesvědčení, že jeho články si zaslouží vyhrát každou cenu.

„Jak to, že ti nedělají starosti možné důsledky dračího útoku?“ zeptala jsem se nakonec.

Ryleigh si povzdychla. „Tvůj zdroj byl přinejlepším nespo-lehlivý. Kdyby měl nějaký důkaz, už dávno by s ním zašel do bulvárních novin, kde by mu za něj nabídli tu nejtuchnější sumu. Místo toho se vypařil.“

„On svou hrůzu nepředstíral, Ry.“

„Možná ne, ale jeho strach se dá vysvětlit spoustou jiných důvodů.“

„Třeba?“

„Uřknutím. Kletbami. Temnou magií. Zaklínadlem,“ vyjme-novávala Ryleigh. „K čertu, někdo mohl použít Prokleté pero a přepsat jeho vzpomínky. Mám pokračovat?“

Nezaslechla jsem o Prokletém peru nic jiného než zvěsti, kte-ré Ryleigh odhalila během jednoho ze svých prvních pátrání, ale věděla jsem, že na černých trzích a v soukromých sbírkách po celé říši existují předměty s nevýslovnou mocí.

Kamarádka měla pravdu, ale nedokázala jsem se zbavit poci-tu, že se můj informátor setkal s něčím, co ho doopravdy vydě-silo. S něčím mocnějším než zaklínadlem.

Ryleigh nesouhlasila. Myslela si, že jde o nekalý plán, se kte-rým přišly konkurenční noviny. Neměla jsem však důvod dnes večer znovu omílat svoje teorie. Ples se chýlil ke konci a mě čeká ještě hodně práce, než budu moct ulehnout ke spánku.

Ještě jednou jsem se rozhlédla po místnosti. Neschylovalo se k jinému skandálu než k tomu, že měl Jackson obě nohy levé a ruce moc drzé.

„Máš všechno, co potřebuješ pro svůj článek?“ zeptala jsem se. Ryleigh přikývla. „Skvělé. Tak jdeme. Chci jít domů, zalézt si do postele a už nikdy z ní nevylézt.“

Ryleigh si povzdychla, ale vzala mě za rámě a vyrazily jsme ke dveřím. „Jestli si nedáš pozor, na pohřbu o tobě prohlásí: ‘Trávila své dny prací a spánkem a přátele unudila k předčasné smrti.’ Je mi toho souzeno mnohem víc než umřít nudou.“

Vyprskla jsem smíchy. „Chudinko. Potřeba zajistit mé rodině jídlo a střechu nad hlavou ti zničí pověst. Jak takovou újmu přežiješ?“

„No právě, takže bys se mnou měla zajít do noční čtvrti. Zajdeme na skleničku a zdrbneme Jacksona.“

„To bych radši podstoupila lobotomii.“

„Neublížilo by ti, kdyby sis se mnou někam zašla. Mohly bychom si zatančit. Zaflirtovat. Udělat příšerná rozhodnutí, kterých budeme ráno litovat. Možná dokonce potkáš tajemného pana neznámého a dostaneš pozvánku do Sedmi hříchů.“

To bylo asi stejně pravděpodobné, jako že bych veřejně vyznala lásku našemu princovi, jenže moje kamarádka nikdy neztrácela naději.

„Třeba jindy.“

Ryleigh na mě nenaléhala, ale věděla jsem, že je zklamaná.

Já se opravdu chtěla pobavit, ale nemohla jsem. Viděla jsem, co se stalo, když macecha dala přednost sobě před dobrem rodiny. Já se soustředila na práci a zajištění živobytí a bylo to... určitě ne dobrodružné ani vzrušující, ale stačilo to. Muselo to stačit.

Jak jsme mířily k východu, na opačné straně sálu se s velkou slávou konečně objevil král všech prostopášníků a v každé ruce si s sebou přivedl vlnadnou milenkou.

Princ Goloso zaklonil hlavu a zasmál se něčemu, co mu jedna z milenek pošeptala do pravého ucha – tím drzým, otravným smíchem, ze kterého se mu dělaly vrásky v koutcích očí.

Sledovala jsem, jak ji něžně kousl do krku, a jen doufala, že se právě přiznala ke genitálnímu oparu.

Neuvědomila jsem si, že jsem se zastavila, dokud mi Ryleigh neluskla prsty přímo před nosem.

„Vidíš?“ řekla a kývla k princovi. „Vypadá, jako že ho nedávno napadli draci?“

Ne, nevypadal. Jenže ten tichý hlásek jménem intuice mi našeptával, abych pátrala důkladněji.

Po dlouhé, chladné cestě městem, při které jsem si šaty a plášť lemovaný kožešinou vykasala ke kolenům, abych si nezničila lemy, jsem vklouzla do našeho domku a co nejtíšeji zavřela vchodové dveře. Chvilí mi trvalo, než jsem se potmě zorientovala.

Před pár dny nám v obývacím pokoji došel olej do luceren.

Musím ten problém co nejdřív vyřešit, protože na tom závisí moje živobytí. Už tak bylo těžké psát články potmě a měsíční světlo v tuhle roční dobu tlumilo skoro vždycky husté sněžení. *Hříšný deník* s potřebami skrbil a dával nám jen jeden list pergamenu na článek, takže jestli mě nějaké chyby stály celou stránku, musela jsem si další zaplatit ze svých téměř prázdných kapes. Psaní ve tmě mě obvykle připravilo o zbytek drobných, které bych si mohla ušetřit, kdyby nejdřív nepadly do rukou nevlastní matce nebo informátorům.

„Potřebuju peníze na nové šaty.“

Macešin hlas mě vylekal.

Otočila jsem klíčem v zámku a pomalu se k ní obrátila čelem. Seděla na ošuntělé pohovce, kterou jsme si donesly z minulého života, se zády rovnými jako pravítko a zvednutou bradou, a povýšeně na mě zírala. Světle blondaté vlasy měla zapletené a sepnuté, jako kdyby se vrátila z nějaké velkolepé události.

Dokonce i v potměném pokoji jsem rozeznala její výraz. Pohrdání.

Jako kdybych já byla zodpovědná za její mizerná rozhodnutí.

Cítila jsem, jak mě přelétla pohledem, když jsem si svlékla svůj nejlepší plášť, a napětí v pokojíku vzrostlo.

Nenáviděla, když jsem šla na ples, i když věděla, že tam chodím jen kvůli článkům. Sophie Everhartová si myslela, že to ona by měla tančit a popíjet se šlechtici, kterým se kdysi vyrovnala.

Démoni stárli mnohem pomaleji než lidé, takže Sophie pořád vypadala sotva na třicet. Věděla jsem ale, že jí je aspoň dvakrát tolik. A bohužel nijak nezmoudřela.

Když se seznámila s mým otcem, bylo mi teprve osm, moje matka zemřela před měsícem a on ještě hluboce truchlil. Sophie

milovala jeho bohatství, jeho měla ráda a mě sotva tolerovala, přestože jsem nikdy nepochopila proč. Možná jsem jí jen připomínala, že pro mého otce byla vždy až na druhém místě, a Sophii se nelíbilo, že prohrála s plebsem.

„Už nám nezbyly žádné peníze navíc,“ řekla jsem a dala si pozor, abych to pronesla mile. „Musím tenhle týden zaplatit nájem. A potřebujeme olej. Nemůžu si dovolit plýtvat takovým množstvím pergamenů, a navíc mít dost peněz na jídlo.“

Nenamáhala jsem se poukázat na to, že budeme mít vůbec štěstí, když si budeme moci tenhle týden koupit na trhu brambory. Skoro všechno ostatní bohužel nepřípadalo v úvahu.

Jenže to Sophie asi nijak zvlášť nezajímalo. Kdyby to jinak nešlo, věděla, že bych se kvůli ní a Eden jako vždy vzdala svých přídělů.

„Dáš mi na ty šaty peníze, drahoušku. Nebo budu muset prodat další cetky tvého otce.“

V hloubi duše mi zaplál vztek, ale zadusila jsem ho. Otcův osobní majetek patřil k mým nejcennějším věcem.

Vlastně už zbyl jen zápisníček, do kterého si zaznamenával prodané věci. Otcův rukopis měl pro mě citovou hodnotu, jinak byl ale zápisník bezcenný. Pak ještě set náušnic a náramku, který daroval mamince k zásnubám a potom jej odkázal mně. Náramek jsem ale bohužel před lety ztratila. Vedle toho zbývalo už jen pár drobností, které měly význam jen pro mě.

Zkusila jsem jiný přístup, který měl jako jediný šanci prolomit její sobeckost.

„Eden potřebuje boty. Snad jsme se shodly, že jakmile se pokryje nájem a základní potřeby, naše měsíční radůstka padne na ně.“

Macecha pomalu vstala z pohovky a tvářila se až příliš nevinně, zatímco hladila diamantový náhrdelník. Snažila jsem se neupřít pohledem na tom obrovském drahokamu.

Mohla by ten náhrdelník prodat a vydělat nám dost peněz, abychom si celý rok nemusely dělat starosti s jídlem a střechou

nad hlavou. Nejspíš bychom měly i dost na to, abychom si pořídily vlastní domek a nemusely se už zavazovat žádnému domáčímu.

Jenže to by se musela obětovat.

Místo toho nosila doma diamanty a chlubila se s nimi myším a další havěti, která se prokousávala našimi zdmi, jen aby zase rychle odcupitala zklamaná, že ve spíži nenašla ani drobký.

Přistihla mě, jak zírám na diamant, a zkřivila rty v chabé napodobenině úsměvu.

„Nepochopila jsi mě, drahoušku. Už jsem ty šaty objednala. Sežeň tenhle týden peníze, nebo to udělám já. A rozhodně neprodám svoje šperky.“

KAPITOLA TŘETÍ

PRINC GOLOSO

Nepřetržité bušení na dveře mé ložnice mě probudilo z nejhřší-
nější noční můry, jaká se mi kdy zdála. Převalil jsem se na záda,
ztěžka oddechoval a péro jsem měl tvrdé, až to bolelo, zatímco
jsem zíral na strop pokrytý hedvábím a snažil se zorientovat.

Nedokázal jsem se rozhodnout, jestli se mi díky tomu vyru-
šení ulevilo, nebo mě naopak našťvalo, že jsem se vzbudil zrov-
na ve chvíli, kdy jsem přivázel milenkou k posteli a roztáhl její
mléčně bílé stehna.

Polilo mě horko. Co všechno jsem se chystal provést, abych
potrestal tu sladkou, těsnou –

„Vaše Výsosti?“

Zástupkyně velitele Val zaklepala ještě hlasitěji, jako kdybych
si snad nevšiml toho prvního drobného zemětřesení, které na
mých ubohých dveřích rozpoutala. Promluvila odměřeným, mr-
zutým tónem, který vypovídal o tom, že mě musela vypátrat a už
ztrácí trpělivost. Rozhlédl jsem se po dekadentním, kobaltově
modrém hedvábí pokrývajícím stěny, přehnaném množství stří-
brných polštářů rozházených po zemi a měkkých dekách. Tohle
nebyla moje komnata.

Vybavila se mi matná vzpomínka. Někdy po Gunnerově plese,
ještě před úsvitem, jsem vklopýtal do pokoje pro hosty, který
jsem si občas zarezervoval pro milenkou.

Ale to bylo až potom, co jsem se hojně oddával démonrůvkovému vínu a předvedl démonům ze svého rodu toho zhýralého prince, po kterém tak prahli. Jakmile jsem tajně navštívil Iru, abych dohlédl na jeho zotavení, rozhodl jsem se, že bude nejlepší, když se objevím na veřejnosti, abych všechny drby zadusil ještě v zárodku. Můj nejlepší špeh, známý jako Shayde, mi oznámil, že i přes téměř neproniknutelné zdi Nelítostné tvrze jaksi unikly nějaké zvěsti.

Jeden z mých lovců nebo lovkyně si nedával pozor, s kým mluví. Musím to vyřešit dřív, než si další zprávy najdou cestu k jisté bulvární novinářce.

Při vzpomínce na minulou noc jsem se usmál. Svůj úkol jsem vzal velmi vážně a odvedl pozornost kruhu. Bratr se krásně hojil a útok draků se jevil jako ojedinělá událost. I když byl brutální, nikdo nezemřel. Jediným problémem zůstával lovec, který si pustil pusu na špacír. A já jsem už dlouho svůj hřích nenasytil jinými způsoby.

Tyhle sice nebyly ani zdaleka tak účinné jako lov ledových draků, ale prozatím postačí.

Včera jsem se pořádně namlsal.

Po nahé hrudi mě pohladila teplá ruka a obkreslovala linky mého tetování.

Zapomněl jsem, že nejsem sám.

Po pružném těle se rozprostíraly karmínové vlasy...

Callie? Cassie?

Hrozně mě bolela hlava, takže jsem si nevzpomínal na detaily. Pomalu sjížděla rukou po pevných svalech mého břicha a nebylo pochyb o tom, co má za lubem.

Kdybych zavřel oči, mohl bych se snadno ponořit zpátky do snu.

Noční můry, připomněl jsem si. Zcela zjevně šlo o zlý sen, který začal v okamžiku, kdy jsem přišel na ples a spatřil tam ji. Upřela na mě pohled, jako bych byl pohromou říše a ona ze všeho nejvíc toužila po tom, aby mě sprovodila ze světa.

Skoro celý blažený týden se mi dařilo vyhýbat se té zhoubě Sedmi kruhů a jejím nemilosrdným článkům. A najednou tam byla. Slečna Adriana Saint Lucentová, jak se ve vši své modrovlasé, modrooké, pekelné kráse příšerně mračí. Schválně jsem si s sebou přivedl dvě milenky a přižívoval její averzi, když jsem si to nakráčel na večírek, naprosto bezstarostný, arogantní démonický princ, a předstíral, že jsem si nevšiml zlověstného pohledu, který na mě vrhla z opačné strany sálu.

Vědomí toho, jak moc nesnáší, když se na veřejnosti předvádím, ve mně vzbuzovalo zvrácenou radost.

Jen máloco přinášelo takové uspokojení jako pokazit večer nepříteli.

Chytl jsem Cassie/Callie jemně za zápěstí těsně předtím, než dosáhla cíle, a potom jsem vstal z postele, vděčný, že jsem si na sobě nechal kalhoty s nízkým pasem.

Zatímco jsem naboso kráčel přes nádherně měkký tkaný koberec k příčině své rozmrzelosti, tiše jsem zanačoval, protože se moje tělo odmítalo vzdát zvrácených představ.

S dalším Valiným zacloouváním dveře už málem vyletěly z pantů.

Zprudka jsem je otevřel a věnoval jí svůj nejnevinnější pohled, přestože moje zarputilá erekce stále nepolevila. Museli byste být smyslů zbavení, abyste si toho nevšimli, a Val nikdy nic neuteklo.

V tomhle případě to pro ni bylo nanejvýš nešťastné.

Val potichu zaklela a potom se přimhouřenýma očima zahleděla na mou ospalou spolunocležnici. Nejspíš kontrolovala, jestli je pod kožešinami oblečená. Což nebyla.

Otočil jsem se právě včas, abych spatřil, jak Callie/Cassie odhrnula deku a odhalila bujné ňadro a tvrdou bradavku, čímž se mou zástupkyni očividně pokoušela zlákat k ranním hrátkám. Tázavě jsem na Val povytáhl obočí, především proto, abych ji popíchl.

Ta nad tou předvídatelností obrátila oči v sloup.

„Drsná noc, Vaše Výsosti?“

Téměř bílé blondaté vlasy měla spletené dozadu z hranaté tváře a zářivě modré oči se vyznačovaly typickou barvou pro většinu obyvatel severu. Nebyla zvědavá na moje divadýlko, což bylo ironické, protože právě ona mi pomohla vypilovat mou pověst díky svým přemrštěným večírkům a událostem určeným k posílení mé moci.

„Je neslušné probudit svého prince před východem slunce.“

„Vzhledem k tomu, že slunce před hodinou teprve zapadlo a vy musíte vyřídit královskou záležitost v severní věži, jsem usoudila, že vám vyrušení nebude vadit.“

Severní věž byla naším kódem pro problémy týkající se ledových draků a všech věcí severně od Nelítostné tvrze včetně mých lovců. Jackson se dostavil na výsledch.

Veškeré vzrušení přetrvávající z noční můry rázem pominulo.

Popadl jsem z křesla košili, hodil ji na sebe, obul se a hříšně jsem se usmál na Cassie/Callie. „Užil jsem si to, jako vždycky.“

Nepatrně se zamračila. Toho by si nevšimla ani Val.

Radši jsem vypadl z pokoje dřív, než by stihla prozradit jedno z mých nejstřeženějších tajemství.

Musel jsem si udržet pověst, a kdyby vyhrkla pravdu, zničila by tím všechno, co jsem si za poslední roky vybudoval.

Val se mnou držela krok, zatímco jsme kráčeli východním křídlem a zahrnuli do široké, jasně osvětlené chodby, která vedla do severní věže. Pod nohama se nám leskl mramor, zvuk kroků ale tlumil modrostříbrný běhoun, který se rozpínal po celé délce chodby.

Stěží jsem si všiml pestrobarevné sbírky obrazů ve zlatených rámech, které jsme míjeli, kytic čerstvě nařezaných květin, vonných svíček nebo složitých soch vystavených na vrcholcích sloupů, které v pravidelných rozestupech lemovaly chodbu. Tácy a podnosy plné dekadentních dortíků a čokolád, hojně rozmístěné po pár krocích, sváděly všechny, kteří procházeli kolem, aby se zastavili a ochutnali.

Skoro každá píd' sídla rodu Goloso byla hostinou pro smysly, pokud se nějaký host nebo sluha toulali rozsáhlým interiérem a chtěli se těm vjemům oddat.

Obvykle si moje zástupkyně uloupila sklenici šumivého vína a zasvětila mě do všech zpráv, které se po mém veřejném vystoupení objevily.

Dnes ale nespouštěla ruce z nožů připnutých k pasu.

„Tak do toho,“ podíval jsem se na ni koutkem oka. „Umíráš touhou mi sdělit moudrou radu. O co jde?“

Její ruka znehybněla na rukojeti nože. Jak jsem Val znal, buď zvažovala, že mě bodne, nebo se snažila skrýt skutečnost, že nad něčím dumá.

Věděla o něčem, co se mi nebude líbit.

„Slečna Saint Lucentová o vás dnes ráno zveřejnila další bulvární článek.“

„Rozplývala se aspoň nad tím, jak jsem krásný?“

Val po mně vrhla nevěřící pohled, aniž by se u toho zastavila. Oba jsme věděli, že v žádném z pekelných neexistoval šance, aby o mně Adriana Saint Lucentová napsala něco pěkného.

„Kromě jiných barvitých jmen vás nazvala přehnaně sebejistým, nelítostným zhýřalcem.“

Zašklubaly mi rty. „Konečně došlo k uznání mých lepších vlastností.“

„Věděl jste vůbec, že ty dvě dámy, se kterými jste přišel na ples, jsou sestry?“

„Nevzpomínám si, že bychom si nějak zvlášť povídali.“

Val pevně semkla rty. „Ještě napsala, že jste línější než sám Pigo. Při vši úctě, jednoho dne by kruh opravdu mohl věnovat její ostré kritice pozornost a některé by vaše šaškárny mohly unavit, přestože váš hřích potřebují.“

Zhluboka jsem vydechl. Bylo to balancování na ostří nože – s chutí si dopřávat, abych podněcoval hříšníky, kteří na oplátku posilovali mou moc, aniž bych je ale přihrál jinému hříšnému rodu, třeba závistí.

Chápal jsem, proč si Val dělá s Adrianiným stěží skrývaným nesouhlasem starosti. Nakonec by mohl ovlivnit sílu mého rodu. Jenže v současnosti jsem měl jiné problémy.

Například kdo vyzradil tu vzrušující historku o útoku ledových draků.

Na konci chodby jsme mlčky vystoupali po točitém schodišti vedoucím do věže a napětí se s každým krokem zvyšovalo. V půlce cesty Val konečně řekla to, co ji nejspíš celý den trápilo.

„Moje rada zůstává stejná. Buď tu novinářku dočista vyžehňte z kruhu, nebo ji zavažte magickou dohodou k mlčenlivosti. Je přítěží.“

Šlo mezi námi o důvěrně známou debatu a jeden z mála případů, kdy jsme se neshodli na tom, jak postupovat. Pečlivě její radu zvážím, ale vypořádám se s novinářkou podle svého.

Jakmile jsme došli na vrchol schodiště, Val zůstala čekat na chodbě před válečnou komnatou. Pohazovala si vrhacími noži a hlídala, aby se nikdo nepřiblížil a nemohl špehovat.

Bez úvodu jsem vešel do spartánsky zařízené místnosti a práskl za sebou dveřmi tak rázně, až se otřásla olovnatá okenní tabule na opačné zdi. Jednalo se o jedno z mála míst v hradě, které nebylo okázale zdobené. Věžní komnata sloužila k plánování a přípravám, nepotřebovali jsme v ní přemrštěné zbytečnosti.

Jackson málem spadl ze židle. S nohama hozenýma na můj otřískaný dřevěný stůl a rukama složenýma za hlavou se zakláníl a broukal si oblíbenou hospodskou písničku.

Já se po těch schodech nahoru neplížil, měl by mít tedy ostřejší, vybroušenější instinkty. Jestli chce ve spolku pokročit někam dál, má se ještě co učit, jak nepolevit v ostražitosti vůči svému okolí.

Felixovi jsem dal na starost testování nadějných lovců v terénu jako součást druhé fáze zasvěcení, takže Jackson má ještě pořád čas se přiučit.

Jakýmsi zvláštním, skoro roztomilým způsobem mi připomínal štěně, které je hrozně nadšené, že vám může být poblíž,

upírá na vás ty svoje velké, nadějeplné oči, ale přitom ani netuší, že by nemělo čůrat na podlahu.

Pomalu zamrkal, jako by se probouzel z denního snění.

Pořád na mě zíral, jako kdybych byl výplod jeho fantazie, a ne princ. „No?“ povytáhl jsem obočí a vyčkával.

Jackson se posadil zpříma, až mu boty narazily na vápenčovou dlažbu, potom vyskočil na nohy a hluboce se uklonil.

„Narovnej se a podej hlášení,“ prohlásil jsem ocelově tvrdým hlasem. Nováček se okamžitě narovnal.

„Hodně se vyptávala na lov.“

Potlačil jsem nutkání promnout si kořen nosu. „Předpokládám, že myslíš slečnu Saint Lucentovou. Když podáváš hlášení, vždycky začni s osobou a potom pokračuj dál. Na co konkrétně se ohledně lovu vyptávala?“

„Věděla, že došlo k útoku a souviselo to s princem. Chtěla zjistit, co vím, ale svedl jsem ji ze stopy, přesně jak jsme trénovali.“

„Slečna Saint Lucentová přímo řekla, že byl napaden princ?“

Jackson nadšeně přikývl. „Hezká holka, strašná ve flirtování. Když jsem jí vyprávěl, co se v noci děje v kasárnách, rozpovíдалa se o horkých vnitřnostech. Tím všechno vzrušení skoro zabila.“

Koutky úst mi zacukal náznak úsměvu. Neměl působit přívětivě. A Jackson si toho jemného rozdílu zjevně všiml.

Zamrkal na mě, znejistěný narůstajícím napětím, zatímco jsem se nad ním tyčil.

Udělal chybu.

„Všechno, co se stane v Nelítostné tvrzi, tam má také zůstat,“ prohlásil jsem hlubokým hlasem. „Jak jste do toho tématu zabrousili?“

„Nevzpomínám si.“ Celý zrudl. „Ale pamatuju si, že má pevný zadek.“

Možná nebyl tak všímavý, jak jsem si myslel.

„Ty jsi ji osahával?“

Hlasitě polkl. „Tančili jsme...”

„A? Ona tě najednou požádala, abys po ní šmátral rovnou v tanečním sále?”

„To úplně ne, Vaše Výsosti.”

Zíral jsem na něj, dokud neuhnul pohledem, a teplota v místnosti o několik stupňů klesla. Všichni hříšní princové dokázali svou nespokojeností ovlivnit okolí. Jackson si sice špatně vyložil můj výraz, ale každý pochopil, co znamená mrazivá komnata.

„Musím ti připomínat, že královský lovecký spolek přímo vypovídá o mně? V rámci svých pracovních povinností už se *nikdy* nedotýkej slečny Saint Lucentové, a když už jsme u toho, ani nikoho jiného. Nebo se o horkých vnitřnostech rozpovídám já. A přísahám, že to neskončí jen mluvením. Je to jasné, nováčku?”

„Už se to znovu nestane, Vaše Výsosti.”

Vzhledem k jeho třesoucím se nohám a zápachu potu, který se v malé kruhové místnosti šířil, jsem mu věřil. Trochu jsem ustoupil. „Na co dalšího se slečna Saint Lucentová ptala?”

Jackson mě informoval o každé její otázce a jeho změně tématu, k tomu sice zbytečně, ale docela zábavně okomentoval, jak se chovala na tanečním parketu, a neodpustil si ani zdlouhavý monolog o čokoládové fontáně říznuté alkoholem, u které nebylo dost maršmelounů s příchutí brandy.

„Jestli chceš ve spolku postoupit výš, očekávám mlčenlivost. Už žádné vyprávění historek, abys zapůsobil na kamarády. Nikdy o lovu nemluv jinde než za chráněnými zdmi Nelítostné tvrze. A pokud ještě jednou rozšíříš nějaké drby, ať už omylem, nebo ne, vyloučím tě ze spolku a přijdeš o všechny vzpomínky, které s ním souvisejí. Netoleruju žádné porušení kázně.”

Zíral jsem na něho tak dlouho, až se zdálo, že se celý scvrkl. Vážně jsem ho podezříval, že ty zvěsti vyhradil právě on.

Jakmile slíbil, že už o lovu nikdy znovu nepromluví, propustil jsem ho, došel ke klenutému věžnímu oknu a zahleděl se na město.

Hustě sněžilo a sníh pokrýval taškové střechy i dlážděné ulice.

Pohledem jsem přešel od nejbližšího bulváru u úpatí hory, kde se nacházelo sídlo rodu Goloso, přes svou oblíbenou krčmu a pak noční čtvrť a nakonec jsem očima spočinul na tiskařské ulici. V téhle části města sídlily všechny bulvární plátky a na ni hned navazovaly městské domy dělnické třídy.

Tam se nacházela má drahá nemesis.

Val měla pravdu. Adriana Saint Lucentová představovala problém. Jackson se možná chlubil přátelům, rodině nebo své oblíbené barmance, ale to, jak rychle Adriana našla informátora, který zná podrobnosti lovu a následného útoku na Iru, bylo působivé.

A nebezpečné.

Musím pečlivě zvážit další krok. Vyřadit ji ze hry je teď nejvyšší prioritou.

„Vaše Výsosti?“ Val pootevřela dveře a nakoukla dovnitř. „Dorazil Silvanus.“

Za stájem rodu Goloso, z dohledu zvědavých pohledů dvořanů, zastavil neoznačený kočár. Navzdory dlouhé dlážděné cestě nevydávala kola kodrcající se do kopce žádný zvuk. Stejně tak ani dusající koně, jimž se blýskala bělma očí a rozšiřovaly nozdry. Nepochybně je rozrušilo to nepřírozené ticho.

Dokonce i mě samým znepokojením zamrazilo.

Počkal jsem, dokud se nevytratila magie, která kočár zahalila, a potom jsem odstoupil od plotu, o který jsem se opíral. Zvedl jsem lucernu u svých nohou a zamířil ke kočáru, kroky mi křupaly na zmrzlém sněhu. Když jsem se vynořil ze tmy, vozka sebou na sedadle trhl a celý se napjal. Ani se nehnul, dokud jsem lucernu nezapálil a nezvedl ji.

Chápal jsem kočího strach vzhledem k tomu, že kapuci jsem měl staženou až k očím a vyzařovala ze mě tichá hrozba, jak jsem skoro hodinu čekal ve vánici.

Jenže on nebyl tím, kdo mě rozčílil. Ta čest náležela pouze jeho pasažérce.

Teplé světlo lucerny zmírnilo napětí, když jsem přistoupil ke kočáru a vytasil se s naditým měšcem.

„Za tvou vytrvalou diskrétnost, Nilesi.“

„Vždy k službám, Vaše Výsosti.“

Hodil jsem kočímu peníze a pokynul do tmy, kde vyčkávala Val, aby popadla našeho váženého hosta a mohli jsme konečně začít.

Než ale stihla sáhnout na kliku, Sascha vystoupila z vozu, stáhla si kapuci půlnočně zbarveného pláště a rozhlédla se, aby se ujistila, že jsme sami. V jejích kadeřích, stejně temných jako oděv, se rozpouštěly sněhové vločky, ale nezdálo se, že by ji mrazivé počasí odrazovalo.

Přelétla mě znepokojivým pohledem a pousmála se. Dnes v noci jsem vypadal spíš jako úkladný vrah než princ, po koruně nikde ani stopy, ale ve stříbřitých paprscích měsíčního světla pronikajícího bouřkovými mraky se leskla moje dyka.

Postavil jsem lucernu na zem.

„Nezapomněla jsi na něco?“

V čarodějčiných očích se zlostně zablýsklo, ale dlouze a hluboce se uklonila.

„Vaše Výsosti.“

„Jestli se ještě někdy opozdíš, budu si pro tebe muset dojít osobně, Sascho.“

Ztěžka polkla.

„Omlouvám se, Vaše Výsosti. Už se to nestane.“ Pak napřáhla ruku, dlaní nahoru. „Půlku předem, jako vždy.“

Val se nelíbil Saschin drzý tón a prsty se dotkla rukojeti svého oblíbeného vrhacího nože. Démoni a čarodějky byly úhlavní nepřátelé a při sebemenší urážce snadno vzpláli vzteky.

Nenuceně jsem vstoupil mezi ně.

Platil jsem Sasche nehoráznou sumu peněz, aby zapomněla na to, jak moc se naše druhy nesnášejí, a abych jí dohodu o spolupráci ještě zpříjemnil, dovolil jsem jí si v srdci mého kruhu trvale zřídít apatyku. Většina čarodějek žije na Pohyblivých

ostrovech, ale Saschu ze společenství buď vyhnali, nebo se rozhodla odejít sama z důvodů, které si nechala pro sebe.

Stejně jako všichni hříšní princové vycítím lež, takže jsem věděl, že mluvím pravdu, když mě požádala, aby mohla v mém kruhu zůstat, a slíbila, že neosnuje žádnou odplatu.

Jednal jsem s touhle konkrétní čarodějkou už celá desetiletí, a tak jsem věděl, jak ji nejlépe vyprovokovat, aniž bych vyvolal válku.

Věnoval jsem jí líný úsměv, ze kterého zaskřípala zuby. „Val? Předej dámě první měsíc.“

Zatímco jí předávala peníze, zalétl jsem pohledem k řadě stromů, kde čekal mohutný drak. Podle mých pokynů letěl Silvanus nízko a zbytek cesty k místu našeho setkání potom došel, aby ho nikdo neviděl.

Jelikož jsem tady občas pořádal lov, nebyli draci na mém území ničím neobvyklým, ale potom co začaly kolovat nejnovější zvěsti, jsem se chtěl vyhnout tomu, aby ho někdo nedopatřením zahlédl. Stáje se nacházely dost daleko od samotného sídla a dostatečně vysoko na kopci, aby nás skryly před opilými dvořany, kteří by se vyplížili z večíрку do zahrad nebo na terasu na tajné schůzky.

„Připravený?“ zeptala se čarodějka a zavázala měsíc.

Přikývl jsem. „Silve, nechceš se k nám připojit?“

Drak si odrkl nad mým tónem, ale přivlekl se na mýtinu. Vzduch se s jeho příchodem ochladil a Val i čarodějka se z tvořiny blízkosti otrásl.

Sascha si schovala peníze do živůtku a potom začala rukama provádět prudká gesta a u toho zašeptala jakousi frází v latině, která ale zněla spíš tak, jako by sprostě nadávala ve svém rodném jazyce. Rázně došla k místu, odkud nás Silvanus s přimhouřenýma očima pozoroval, a ve spěchu zopakovala pohyby rukou, protože jí začaly drkotat zuby. Ledoví draci naháněli hrůzu, i když se o to zrovna nesnažili. Samotná jejich přítomnost nelítostně působila na každého, kdo nebyl nesmrtelný.

Jakmile Sascha skončila, zapálila svazek bylinek a ovanula se kouřem od hlavy až k patě. Na obočí se jí perlil pot.

„Hotovo?“ zeptal jsem se, zatímco jsem si čistil nehty špičkou dýky.

Znovu napráhla dlaní nahoru nestárnoucí ruku. Všiml jsem si, že se jí trochu třese, ale nepoznal jsem, zda za to může mrazivý chlad, nebo strach.

„Máte čtvrt hodiny.“

„Za tvoje kouzlo a mlčenlivost,“ připomněl jsem jí a položil jí do dlaně měšec. Val ji doprovodila zpátky ke kočáru a nechala nás se Silvanem o samotě.

Chvilí jsem ho pozoroval a pátral v něm po známkách agre-sivity.

Otráveně si odfrkl.

Jestli ses chtěl jen kochat mou vznešeností, zaplatil jsi té magické pijavici zbytečně mnoho, přestože mě to s ohledem na tvůj hřích ani nepřekvapuje.

„Čarodějce. A nebuď drzý. Víš, proč jsme tady.“

Kvůli tomu útoku.

„Ne, pozval jsem tě na maškarní ples. Jistěže mluvím o tom útoku. Ira se ještě pořád zotavuje a raději se modlí k těm vašim šupinatým bohům, aby se nedožadoval pomsty.“

Výbušnost tvého bratra mě nezajímá.

Zlomyslně jsem se usmál a trochu ukázal zuby. Tohle gesto draci zrovna moc neoceňovali. Odhalení zubů se podobalo ta-sení meče.

„Až tě zaživa stáhne z kůže a ušije z ní pro svou manželku pěkné boty, možná to budeš cítit jinak.“

Alespoň si myslíš, že by byly pěkné.

„Ty máš tedy dneska náladu.“

Znovu si odfrkl, až jeho arktické zafunění rozvířilo ve vzduchu střípky ledu, ale jinak mlčel. Zatracený, tvrdohlavý tvor. Když byl ještě mládě, zatínal podobným způsobem drápy. O sto let později se toho moc nezměnilo.

„Vysvětli mi, proč Hectaurus zaútočil, nebo tě budu muset vydat rodu Ira.“

Jako bych ti to snad hodlal dovolit, démone. Alfa si myslí, že ho něčím nakazil tvor, se kterým před pár měsíci bojoval. Jedna z těch ohavností, které se potulují v lesích na severu. Zbytek smečky jednal instinktivně.

Mnoho příšer a nižších démonů zvládlo přetrpět okolní nemilosrdné podmínky. Snažit se vymámit z draka užitečný popis stvoření, se kterým se popral nebo ho zabil, většinou nemělo smysl. Skoro vždycky se plně soustředili jen na to, jak ho skolit, ale za pokus to stálo.

„S jakým tvorem bojoval? S démonem? Pekelnou šelmou? Měňavcem? Vílou?“

Silvanus mával ocasem po sněhu. *S takovým, co měl zuby a drápy.*

„Tím se nám výběr tedy krásně zúžil.“

Silvanus si mého sarkasmu nevšímal. *Na tom nezáleží. Tvor v bitvě podlehl.*

To mě nepřekvapilo. Většina stvoření nepřežila skutečný boj s drakem. My jsme měli štěstí. Jen chvíli poté, co Ira padl, draci odlétli pryč. Lovci si sice odnesli pár zranění, ale všichni z toho vyvázli.

„Myslí si alfa, že to byl ojedinělý případ, nebo něco, co musíme řešit?“ Vzpomněl jsem si na ten boj. „Zvláštně se ti rozšířily zorničky. A Aloysius byl také agresivní.“

Drak na mě teatrálně zamrkal.

A co teď, vznešený princi? Ještě pořád tě moje oči děsí?

Věnoval jsem mu znuděný pohled, ze kterého nasupeně zafuněl. Dnes večer měl opravdu zvláštní náladu.

Aloysius je výbušný. A co se týká Hectaura, s tím jsme to vyřešili.

Přimhouřil jsem na obří bestii oči.

„Vyhnanství?“

Silvanus ostře zavrtil špičatou hlavou, až se na sněhu odrazily paprsky světla od jeho šupin, zářivých jako diamanty.

Hectaurus nedodržel dohodu, a tím ohrozil bezpečí celé smečky. Naše alfa mu vyrvala hrdlo a pochutnala si na něm, dokud z něj nezbyly jen kosti.

Když mi došla krutost toho činu, nedal jsem na sobě nic znát. Příroda, připomněl jsem si, se řídí vlastními pravidly. Predátor, nebo kořist. Zabij, nebo budeš zabit. Jeden slabý článek ohrozil všechny. Draci se neměli ve zvyku slitovávat. Jen samotná představa slitování ohrožovala jejich přežití.

„A co když se teď alfa od Hectaura nakazila nebo je tím ohrožená?“

Silvanus vychrlil mrazivý dech.

Nic mu není, je pod ochranou léčivé magie alfy. A ten čin byl oprávněný.

Posloužil jako varování pro nás všechny. Došlo k porušení jeho pravidla, následoval okamžitý trest. Alfa nesmí ukázat slabost ani slitování.

Tohle ti posílá.

Silvanus ustoupil stranou, mávl peřím pokrytými křídly a odhalil to, co skrýval. *Pro lásku všeho prohnitého a zvráceného*, pomyslel jsem si a potlačil zhnusení. Ze sněhu trčela obrovská dračí lebka, stříbrná kost poškrábaná od zubů.

Zamrazilo mě z toho.

Nahánělo to hrůzu. Hectaurovi jsem také pomáhal se socializovat, když byl ještě mládě. Štvalo mě, jak se vrhl na mého bratra, ale vidět jeho obrané kosti...

Obrátil jsem pozornost zpátky k Silvanovi, který mě pečlivě sledoval.

„Přijímám nabídku smíru. Ale nadcházející lov odložíme až do příštího úplňku. Očekávám, že se odtěď bude smečka řídit všemi dohodnutými pravidly.“

Trochu mě to oslabí, ale jde jen o pár týdnů. Nasytím svůj hřích jinde.

Vyřídím alfě, že jsi spokojený. Těšíme se, až si za příštího úplňku zabojujeme.

Nechal jsem ledového draka jít a dál zíral na příšerný dar od alfy a dumal nad tím, co jsem se dozvěděl. Všechno nasvědčovalo tomu, že se jednalo o ojedinělý případ.

Jenže úleva nebyla to hlavní, co jsem po tom rozumném vysvětlení útoku cítil. Jestli byl nějaký tvor dost odvážný nebo dost hloupý na to, aby na vlastní pěst bojoval s draky, a byl nakažený nějakým šílenstvím, nedalo se s určitostí říct, koho nebo co všechno napadl předtím, než byl zabit. Jeho smrt neznamenalala, že už nic nehrozí.

Pošlu Felixe na obhlídku lesa, aby vypátral tvory, kteří vypadají nemocně.

Znovu mě zamrazilo. Částečně jsem si to odůvodnil tou zohavenou dračí lebkou, která na mě zírala prázdnými očními jamkami. Jakmile se vrátím do hradu, rozkážu, aby ji na Hectaurovu počest umístili do jedné z hrobek královského mauzolea.

Jenže ani plán na pohřbení dračích kostí můj neklid nezmírnil. Tušil jsem, že za to může ten drobný problém se slečnou Adrianou Saint Lucentovou, který jsem ještě pořád potřeboval vyřešit.

Nejdřív ale, zatímco bude Felix pátrat na severu, pověřím vybranou skupinu badatelů hledáním jakékoliv nemoci či choroby, která by draky mohla ovlivnit, jen abych si potvrdil, že byla příčinou útoku. Potom se ujistím, že můj kruh zůstává ohledně toho incidentu i nadále v blažené nevědomosti, abychom se vyhnuli zbytečné panice.

Teď nám sice bezprostředně nic nehrozí, ale jen jeden článek by stačil k tomu, aby náš kruh připravil o pocit bezpečí, který jsem tak pracně budoval, a vyvolal šílenství.

Zatímco jsem mířil zpátky k hradu, přemýšlel jsem o tom, co mi o té všetečné novinářce vyprávěl Jackson, a v hlavě se mi pomalu začínal rodit plán.

Pár dní sice potrvá, než všechno zařídím, ale moc dobře jsem věděl, jak Adrianě zabránit v šíření drbů o dracích nebo v pátrání po dalších informacích.

A jedna věc je na tom ze všeho nejlepší.
Vylétí z toho vzteky z kůže.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ADRIANA

„Víte, co to je, slečno Saint Lucentová?“

Velmi brunátný pan Gray, skoro úplně plešatý šéfredaktor *Hříšného deníku* bez špetky smyslu pro humor, pleskl obálkou na stůl tak drsně, až mě to vytrhlo ze psaní hrubé verze nejnovější bulvární reportáže, od obzvlášť ostré kritiky mé nejoblíbenější nemesis.

V podstatě mé jediné nemesis, ale stejně. Bude ten článek nenávidět, z čehož mě v tomhle bouřlivém odpoledni zalil příliv blažené radosti.

Byla to vítaná úleva po těžkém týdnu zpravodajství. Žádné zvěsti o útoku ledových draků se už nešířily, takže tenhle článek jsem musela prozatím odložit. Pořád se tím ale budu ve volném čase zabývat, i kdyby jen proto, abych ukojila zvědavost.

Ryleigh měla nejspíš pravdu. Informátora mohly očarovat konkurenční noviny ve snaze mě zdiskreditovat. Nestalo by se to poprvé, že nějaký jiný plátek zašel tak daleko, aby posílil vlastní důvěryhodnost a zároveň se zbavil soupeře. V poslední době se našim novinám dařilo, částečně díky mému přetrvávajícímu znepřátelování prince Golosa.

Vzhlédla jsem a zastrčila si za ucho pramen bledě modrých vlasů. Napadlo mě, jestli se pan Gray praštil do hlavy, nebo šlo o rétorickou otázku.

Bohužel můj šéfredaktor nebyl zrovna známý tím, že by se zapojoval do intelektuálních debat, takže s paličatě zdviženým obočím vyčkával na odpověď.

Usoudila jsem, že když někdo pokládá pitomou otázku, tak určitě očekává i pitomou odpověď. Odložila jsem brk a začala mu věnovat plnou pozornost.

„To je obálka, pane.“

Obličej pana Graye se nyní zbarvil do neuvěřitelně nepřirozeného, vínově červeného odstínu a nozdry se mu vzteky rozšířily nad mou – uznávám – drzou odpovědí.

Jestli si nedá pozor, klepne ho pepka přímo tady ve zpravo-
dajském patře. I když vzhledem k povaze naší práce by to někdo z našich autorů proměnil ve strhující příběh a neuvěřitelně tím zvýšil prodej *Hříšného deníku* v celé říši.

Nic se neprodávalo tak dobře jako historky týkající se vražd, sexu nebo skandálů, anebo ještě lépe všeho dohromady. A když v nich navíc hrál roli hříšný princ? To bylo ze všeho nejlepší.

Nezáleželo na tom, jestli šlo o čistou pravdu. Záleželo jen na tom, jak se podala.

Zvuky brků škrábajících na novém pergamenu utichly a pět zbývajících novinářů přestalo pracovat, jak se všichni – vždycky připravení vyslechnout si potenciální drby – naklonili blíž a dřevěné židle pod nimi zavržaly jako kymácející se stromy v lese.

Ze všech nejhorší byl Julian Wren. Vypadal, že co nevidět zatne do toho rostoucího napětí zuby a smlsne si na něm. Napůl jsem očekávala, že mu po špičaté bradě začnou stékat sliny. Ne-nápadně jsem mu ukázala prostředníček, načež Ryleigh musela potlačit zasmání a ostatní novináři si odfrkli.

Naše kancelář se skládala ze tří místnůstek pronajatých v dolním patře dvoupatrového řadového domu.

Měli jsme i přístup do sklepa, jenže já jsem byla přesvědčená, že v něm žijí zlí duchové, a odmítala jsem tam vkročit, abych k sobě nepřitáhla pozornost těch nemrtvých příšer a nepřilákala je k nám domů.

Už tak jsem musela žít dost hladových krků a nestála jsem ještě o neviditelné vetřelce.

Horní patro si pronajaly konkurenční noviny, takže docházelo k zajímavým, nepřátelským setkáním na společném schodišti. V naší hlavní místnosti stálo šest stolů, všechno to byly prastaré, poškrábané kusy neladícího nábytku, které někdo vyhodil k popelnícím.

V zadní místnůstce sídlila kancelář pana Graye a ve zbývajícím prostoru se nacházel malý záchod, ze kterého se do vzduchu vždycky linul nesnesitelný puch.

Ten se podezřele zhoršil pokaždé, když si pan Gray pochutnal na obědě plném mléčných výrobků a potom se tam s novinami na celou věčnost zavřel.

Nikdo neměl odvalu mu říct, že se jeho vnitřnosti očividně bouří proti sýru. Ale už jsem se blížila k tomu, abych mu toto chabě skrývané tajemství naší kanceláře prozradila.

Dnes to ale rozhodně nebyl dobrý nápad, protože úplně vřel vzteky.

„To není jen obálka, slečno Saint Lucentová,“ procedil pan Gray skrz zaťaté zuby. „Až do odvolání nebudete psát bulvární články.“

Začalo mi zvonit v uších. Přece mě nevyhodí, a zrovna z bulvárního plátku.

Přestože jsem většinu času drzá, o tu práci vážně nemůžu přijít. Sestra a macecha závisejí na mém skromném výdělku, abychom si udržely střechu nad hlavou.

Náš domácí by nás bez rozmýšlení vyhodil, kdybych mu nezaplatila. Z nutnosti, ne ze zlomyslnosti. Nejen pro mou rodinu, ale i pro mnoho jiných pořád vládly těžké časy. Hříšníci v našem kruhu se oddávali různým neřestem a kvůli tomu přehnaně utráceli. Nikdo svých rozhodnutí nelitoval, ale většině to dost ztěžovalo život.

„Z jakého důvodu mě propouštíte?“

„Proč asi? Kvůli vaší rivalitě s princem.“

„Šlo jen o pár nelichotivých drbů. Rozhodně nejsou tak vážné, aby vyvolaly rivalitu, pane.“

„Vám to tak možná nepřipadá, ale Jeho Výsost vyhrožuje, že nám to tu spálí na popel.“

Pan Gray škrbnutím otevřel dopis a ukázal masitým prstem na erb rodu Goloso. Zírala jsem na hadovitého draka ovíjejícího se kolem nožky poháru přetékaajícího hroznovým vínem, oči jako drahokamy přimhouřené z přílišného holdování.

„Jeho Výsost prohlašuje, že vaše bezostyšně nepravdivé články ničí nejen jeho pověst, ale také hříšný rod, a požaduje, abych okamžitě zakročil, jinak se z toho budou noviny zodpovídat. Jestli princ splní svoje výhrůžky, nebudeme si moct dovolit dál tisknout. Varoval jsem vás, abyste ho přestala provokovat.“

Vlastně mě překvapilo, že Axton vůbec zná slovo *nehorázný*. Škoda že mi ten zatracený princ nejspíš zase ničí život.

Možná jsem si o to ale opravdu koledovala a lačnila po trestu, což mě neskutečně rozčilovalo.

Nechtěla jsem mít s tím rozmazleným, sebestředným princem nic společného. Toužila jsem jen sledovat, a nejlépe přímo způsobit, jeho zkázu v Sedmi kruzích.

Což bylo těžší, než jsem čekala.

Celá říše totiž zjevně zbožňovala jeho zhýralé šaškárny a okázalé večírky a on všem připadal naprosto okouzlující a povznesený.

Vychvalovali prince Golosa jako „dokonalého, nedosažitelného svobodného mládence“, jemuž nezáleželo na tom, jak často rozhazuje bohatství, o kterém se jiným ani nesnilo, jen aby nasýtil svůj hřích.

Zosobňoval dekadenci a lehkovážnost z nadměrného holdování.

A mně se z hloubi duše to všechno, co ztělesňoval, protivilo.

I jen jeden z jeho večírků by na měsíc uživil celé sousedství. Ale jeho hosté si přesto sotva všímali, jaké lahůdky jsou jim servírovány.

Ne všichni v Sedmi kruzích byli bohatí, jenže většina dělnické třídy z našeho sousedství věřila neskutečným pohádkám. Příběhům plným naděje.

Měli neotřesitelnou víru v to, že chudák se může stát bohatcem a že pravá láska dokáže překonat rozdíly ve společenské vrstvě, postavení, hodnosti a další bariéry. Jako kdyby šlo jen o drobné překážky, a ne obří zdi vybudované k tomu, aby boháči zůstali pospolu ve svém soukromém světě.

Kdysi dávno jsem se tou představou také nechala unést.

Takovou chybu už znovu neudělám.

Sestra mi řekla, že jsem cynik, jenže já to viděla tak, že jedním logicky a nepodléhám sebeklamu.

Veškerých snů mě před deseti lety zbavil princ Goloso. Tenkrát mi bylo teprve devatenáct a byla jsem cynická jen trochu.

Ne že by o tom věděl nebo mu na tom záleželo. Měl nekonečné vyhlídky a měl ve svém nesmrtelném životě kliku.

K čertu, vždyť Ryleigh mě a dva další novináře dopoledne informovala, že koluje dokonce až osm nových petic s žádostí, aby Goloso uspořádal soutěž k nalezení nevěsty. Dokonce ani Lussuro, hlavní princ, co se týká rozkoše, neupoutal takovou pozornost matek dohazovaček ze Sedmi kruhů. Všichni zřejmě probírali jen prince Golosa.

Jako kdyby byl výhrou století.

Celá zatracená říše podlehla jeho kouzlu. Dokonce i šlechtické rodiny z jiných kruhů ho chtěly jako výhodného partnera pro svoje dědičky, nehledě na rozdílnost hříchů.

Gabriel Axton přitom ani neměl tu slušnost, aby si vzpomněl, že hrál roli v tom, když jsem před všemi těmi lety upadla v nemilost. Já na to ale nezapomenu nikdy.

„Odkdy se pravdivé zpravodajství trestá?“ namítla jsem.

Pan Gray mě zpražil ledovým pohledem a působivě odcitoval: „Není žádným překvapením, že když se princ pokusil předstírat nesmělost, katastrofálně selhal. Goloso je ze všech bratrů ten nejméně chytrý. Zní vám to povědomě?“

Ze všech věcí, které jsem kdy napsala, ho nejvíc urazilo zrovna toto? Co třeba ten nejnovější článek, ve kterém tvrdím, že je línější než sám princ lenosti Pigro? To, že Axton vyniká víc bra-trovým hříchem než tím svým, to teprve byla nejhorší urážka, jakou jsem dokázala vymyslet.

V tu chvíli za námi zarachotily staré dveře a pustily dovnitř poryv mrazivého vzduchu, ze kterého se mi rozletěly papíry na stole, ale já nespouštěla oči ze šéfa.

Čekala jsem, až pan Gray vydoluje úsměv nebo se té absurditě zasměje a řekne mi, že jen vtipkoval a mám pokračovat v nejno-vější práci. Moje články sice nezískávaly žádná ocenění, ale byly zábavné a často pomáhaly prodávat noviny dost na to, aby nás udržely nad vodou.

Když se neusmál, vstala jsem, abych mu mohla pohlédnout zpříma do očí.

„Copak je to lež? Vážně se mu nepovedlo předstírat, že je pla-chý, a podle mého názoru je Goloso ten nejméně chytrý ze sedmi princů.“

Ryleigh si tlumeně odkašlala, jenže já jsem byla příliš vytoče-ná, než abych se na ni podívala.

„Goloso nemá Irův smysl pro válku nebo strategii nebo Invi-dovu vychytralost pro hry ani Orgoliovo výjimečné soustředění. Jen se zhýrale oddává hříchu. Takovými vlastnostmi se může těžko chlubit.“

„Nikdo není dokonalý, drahoušku,“ skočil mi do řeči hluboký hlas za mnou. „Ale váš názor je osobní, ne věcný.“

Byl to ten hluboký tón, který škádlil, sváděl a probouzel vše-možné temné touhy.

Vím to, protože často podněcoval moje představy o vraždě a rozčtvrcení.

Na vteřinu jsem strnula, ale okamžitě jsem se zase rozčílila a střetla se přes uličku pohledem s Ryleigh. *Odkašlání, to jako vážně?* pomyslela jsem si a byla si jistá, že to z mého nevěřícího výrazu pochopí.

Ryleigh měla alespoň tu slušnost uhnout pohledem. Znenadání ji velmi zaujal vlastní článek, zatímco si pohrávala s kalamářem a vyhýbala se mému obviňujícímu pohledu.

Zpražila jsem pohledem celou místnost. Žádný z mých zpropadených kolegů mě neupozornil, že moje zhouba zrovna vešla do naší malé kanceláře. Ne že by to měli v úmyslu. Všichni jsme spolu tak trochu soupeřili o to, kdo vydělá novinám nejvíc peněz, což nevytvářelo zrovna přátelské pracovní prostředí. Jenže s Ryleigh jsme si nikdy nekonkurovaly.

Všichni kolegové včetně šéfredaktora uctivě sklonili hlavu.

Zhluboka jsem se nadechla, smířená s tím, co musím ze slušnosti udělat.

Pomalů jsem se k tomu prokletému princovi otočila a změřila si ho chladným pohledem. Přičil se mi ten vítězný úsměv, který se mu rozlil po tváři.

V celé své výšce skoro dvou metrů, v drahém obleku a se svalnatými pažemi zkříženými na hrudi se líně opíral o rám dveří a vítězoslavně mě přejížděl oříškovými očima. Ty svoje zatracené zlatavě hnědé vlasy měl rozčuchané, jako kdyby právě vylezl z něčí postele.

Dokonalý obraz královské zhýralosti a požitkářství.

Legendární milenec, i kdyby jen ve svých představách.

Jestli si myslel, že vyhrál, velice se zmýlil.

Naše válka teprve začala.

Kvůli pravidlům týkajícím se jeho postavení jsem se mu nepatrně uklonila a znovu se narovnala dřív, než to stihl vzít na vědomí.

Koutky úst mu zacukalo jízlivé pobavení.

„Píšeme o zvěstech a drbech, Vaše Výsosti. Při vši úctě, všechno jsou to jen názory a šuškania.“

„Jenže váš názor je poslední dobou samý výmysl, slečno Saint Lucentová.“

„Tvrdíte, že ostatní bulvární novináři si svoje příběhy nepříkrášlují?“